

Wędrowka przez Biblię

Kwartalnik wydawany przez
„Impuls” TWR Polska

nr **30** od **1.04.2009**
do **30.09.2009**

Przykład Dawida

Postać Dawida to jeden z najpiękniejszych przykładów do naśladowania. Był wielkim poetą, muzykiem, wojownikiem, królem. Całym sercem pragnął służyć Bogu. Od niego biegnie królewska linia Chrystusa. W jego psalmach zapisane zostały liczne mesjańskie proroctwa. To on zbudował Jerozolimę i przygotował wszystko pod przyszłą świątynię. Nie ustrzegł się błędów. Popełnił czyny niegodne, poważne przestępstwa. Ale szczerze ich żałował, wyznał winy, błagał Boga o przebaczenie. Był tylko człowiekiem, grzesznikiem, jak każdy z nas.

Studiując historyczne księgi Starego Testamentu będziemy przypatrywać się postaci Dawida, pamiętając, że jego wielki Syn, zapowiadany Mesjasz, to Syn Boga! Tak naprawdę, patrząc na życie i czyny Dawida, spoglądać będziemy w stronę Chrystusa, który jest naszym Wybawcą, zwycięskim Wojownikiem, zmartwychwstałym Panem i Królem!

Księga Sędziów

Księga Sędziów wzięła swą nazwę od tzw. „sędziów”, czyli przywódców ludu sprawujących urząd rozjemczy nad pokoleniami izraelskimi w czasie obejmującym okres historii Żydów od Jozuego do Samuela. Jest to okres rozciągający się od wejścia Izraelitów do Ziemi Obiecanej aż do powstania monarchii, czyli od XIII do XI w. p.n.e.

Instytucja sędziego z podobnym jak w Izraelu zakresem władzy była znana i wśród innych ludów. W narodzie izraelskim jednak, w chwilach krytycznych, sędziowie zdobywali autorytet wodzów. Zapewne każde plemię izraelskie wyłaniało wówczas spośród siebie jakiś autorytet rozjemczy, ale niektórzy sędziowie cieszyli się uznaniem kilku plemion. Niewątpliwie powagę swoją zawdzięczali oni swoim wyjątkowym właściwościom charakteru i uzdolnieniom, zwłaszcza odwadze i sile fizycznej, ale tajemnica ich powodzenia tkwiła w otrzymanych przez Boga charyzmatach. To Duch Pana zstępował na nich i działając w nich kierował ich czynami aż do osiągnięcia zamierzonego celu.

Księga Sędziów ukazuje sylwetki jednej kobiety i dwunastu mężczyzn, pełniących funkcję sędziego w różnych okresach czasu i zazwyczaj na ograniczonym terenie. Autorytet żadnej z tych postaci nie jest choćby zbliżony do autorytetu takich przywódców całego narodu izraelskiego jak Mojżesz czy Jozue. Zasięg władzy sędziów i ich możliwości oddziaływania na lud izraelski były ograniczone. Zazwyczaj dotyczyły tylko jednego, lub co najwyżej kilku plemion.

Autor

Autor Księgi Sędziów jest nieznany. Najprawdopodobniej żył on w czasach królewskich, uporządkowanych i spokojnych, a więc za czasów Dawida lub Salomona. Wskazuje na to jego wypowiedź, powtórzona w Księdze kilkakrotnie, m.in. w 17 r. 6 w. i 21 r. 25 w.:

„...za dni owych nie było króla w Izraelu i każdy czynił to, co było słuszne w jego oczach.”

Temat

„UPADEK I WYZWOLNIENIE” - tak najkrócej można zdefiniować temat Księgi Sędziów.

- 1) Odstępstwo od Boga prowadzi do upadku człowieka i całego narodu.
 - 2) Pełne zdumiewającego miłosierdzia działanie Boga przynosi ocalenie.
- To główne prawdy, które poznajemy, studiując Księgę Sędziów.

Lud izraelski wkroczył do Ziemi Obiecanej z wielkimi nadziejami i z ogromnymi oczekiwaniami co do - wydawałoby się - chwalebnej przyszłości. I nasze oczekiwania, obserwatorów czterdziestoletnich zmagañ Izraelitów na pustyni, idą w tym kierunku, że teraz, po latach niepowodzeń, ale też i po doświadczeniu wielu potężnych, cudownych dzieł Bożych, lud izraelski zazna pokoju i będzie prowadził życie cechujące się wysokim poziomem moralności, kultury, a przede wszystkim wysokim poziomem duchowości, bogobożności. Niestety, Izraelici zawodzili Boga, upadali i w efekcie ponosili klęskę za klęską. Ich powodzenie zależało wyłącznie od wierności wobec Pana.

Bóg dał Izraelowi Ziemię Kanaan jako wieczne dziedzictwo i dlatego obowiązkiem Izraela było bronić tych posiadłości za wszelką cenę, bronić nie tylko przed wrogami ościennymi, ale i przed największym wrogiem wewnętrznym - bałwochwalstwem. Tolerowanie kultu cudzych bogów na ziemi danej Izraelitom przez jedyne prawdziwego, żywego Boga, było bluźnierstwem.

Główne przesłanie

Księga Sędziów formułuje filozofię historii, widzianą z Bożej perspektywy, z Bożego punktu widzenia. Można ją zdefiniować słowami wyjętymi z Biblii, z Księgi Przypowieści, gdzie w 34 wierszu rozdziału

14 czytamy: „Sprawiedliwość wywyższa naród, a czyn haniebný narody pomniejsza”.

Po śmierci Jozuego nie było wśród Izraelitów przywódcy, który by mógł zastąpić Jozuego tak, jak Jozue zastąpił Mojżesza. Nastąpił okres teokracji. Ludem izraelskim pragnął kierować bezpośrednio sam Bóg. Izraelici odwrócili się jednak od Boga, niewidzialnego Wodza! Stąd czytamy w księdze kilkakrotne bolesne stwierdzenie: „...za dni owych nie było króla w Izraelu i każdy czynił to, co było słuszne w jego oczach.”

Zamiast ciągłego, stopniowego rozwoju, następowała uporczywa, niszcząca degradacja narodu. Ciągłe powtarzały się upadki, wynikające z odstępstwa i mimo, że Bóg ze swego miłosierdzia podnosił i ratował lud, degradacja Izraela postępowała, ciągle i ciągle.

Możemy dostrzec w losach Izraela jak gdyby koło historii, z powtarzającymi się wydarzeniami, następującymi po sobie z żelazną konsekwencją. Na początku widzimy naród żyjący zgodnie z Bożymi poleceniami, słuchający Bożego głosu i postępujący zgodnie z Bożą wolą.

Potem w czynach ludu pojawia się zło. Ludzie zapominają o Bogu. Każdy czyni to, co uważa za słuszne. Goni za tym, co wydaje się sprawiać mu przyjemność. To prowadzi do zniewolenia. Następują kryzysy społeczne i polityczne, powstania i wojny. Nadchodzi niewola, całkowity upadek, poniżenie.

Wtedy naród zaczyna na powrót wołać do Boga. Poniżony, upodlony zwraca się ku Bogu. Pokutuje. Bóg wzbudza wśród ludu obrońcę, sędziego. W efekcie jego działania następuje wyzwolenie. Obdarzony charyzmatami przywódca pokonuje wrogów.

Oswobodzony i przebudzony naród słucha głosu Boga. Żyje przez jakiś czas zgodnie z Bożymi poleceniami. Ale wkrótce w postępowaniu ludzi pojawia się zło. Ludzie zapominają o Bogu. Zaczynają postępować według swoich, egoistycznych pobudek. To powoduje, że stają się niewolnikami swoich pragnień i żądz. Nie liczą się z pragnieniami innych. Następują niepokoje i kryzysy. Wybuchają wojny. Całe naro-

dy upadają, dostają się do niewoli, zostają upokorzone i poniżone. Wtedy zaczynają znowu szukać Boga, wołają do Niego, okazują skruchę...

Tak toczy się historia. Nie tylko historia Izraela. Nie tylko historia innych narodów o których pisze Biblia. Taką prawidłowość dostrzegamy w ogóle w historii ludzkości.

I nasz naród nie jest tu wyjątkiem. Powtarzają się w naszej trudnej polskiej historii te same błędy. Oddaje to znane przysłowie: „historia lubi się powtarzać”. Jeśli przeanalizujemy historię naszego narodu głębiej, zauważymy w niej te same mechanizmy, które determinowały historię narodów biblijnych, zgodnie z tym jak ukazuje to Księga Sędziów.

Wielki starotestamentowy prorok Izajasz także ukazuje Boże spojrze-
nie na historię, definiuje filozofię historii tak, jak widzi ją Bóg. Iza-
jasz wyróżnia trzy główne etapy historii narodów, trzy kroki prowa-
dzące do upadku.

1. Najpierw następuje odstępstwo - duchowe oddalenie się od Boga.
2. Powoduje to moralną degradację, upadek kultury i gospodarki całego kraju.
3. W efekcie kształtuje się polityczna anarchia, następuje osta-
teczna klęska, popadnięcie w niewolę, utrata niepodległości,
a nawet unicestwienie państwowości i tożsamości narodowej.

W historii wielu narodów, i starożytnych i nowożytnych, w historii narodów nam współczesnych, a także w naszej, polskiej historii, mo-
żemy dostrzec potwierdzenie tej prawidłowości.

Początkiem upadku człowieka i całych narodów jest odstępstwo, oddalenie się od Boga. Powrót do Boga jest jedynym ratunkiem, je-
dyną nadzieją na ocalenie.

Struktura Księgi Sędziów

I. Wprowadzenie w epokę sędziów.

rozdziały 1 i 2

1. Opis sytuacji po śmierci Jozuego.
2. Pierwszy opis „cyklu historycznego” epoki sędziów.

II. Obrazy z dziejów sędziów.

rozdziały 3 - 16

Pierwsze odstępstwo:	pobici przez króla Mezopotamii, uwolnieni dzięki Otnielowi.	r. 3, 1 - 11
Drugie odstępstwo:	pobici przez Moabitów, uwolnieni dzięki Ehudowi i Szamgarowi.	r. 3, 12 - 31
Trzecie odstępstwo:	pobici przez Jabina, króla Kanaanu, uwolnieni dzięki Deborze i Barakowi.	r. 4, 1- 5, 31
Czwarte odstępstwo:	pobici przez Madianitów, uwolnieni dzięki Geleonowi.	r. 6, 1 - 8, 32
Piąte odstępstwo:	wojna domowa, uwolnienie dzięki Abimelekwowi, Toli, i Jairowi.	r. 8, 33 - 10, 5
Szóste odstępstwo:	pobici przez Filistyńczyków i Ammonitów, uwolnieni dzięki Jefte, Ibsanowi, Elonowi, Abdonowi.	r. 10, 6 - 12, 15
Siódme odstępstwo:	pobici przez Filistyńczyków, częściowo uwolnieni dzięki Samsonowi.	r. 13 - 16
III. Skutki panowania sędziów:		r. 17 - 21
1. Odstępstwo religijne (świątynia)		r. 17 i 18
2. Upadek moralny (rodzina)		r. 19
3. Anarchia polityczna (naród)		r. 20 i 21

Z listów słuchaczy...

Dziękuję bardzo za otrzymany list i literaturę. Jest bardzo dobra i na czasie. Napisałem kilka nowych wierszy i przesyłam je wam. Przesyłam także materiały, kilka zakładkę, pocztówek do wysłania na 2009 rok oraz pismo chrześcijańskie. Życzę wiele błogosławieństw w dziele i pracy dla Pana.

List od słuchacza z Polski wschodniej

Księga Rut

Autor i czas powstania księgi

Księga Rut została napisana, a raczej opracowana przez nieznanego nam autora, który ujął w formę literacką opowiadanie ludowe, sięgające okresu monarchii. Opowiadanie to powstało w czasach panowania królów w Izraelu, a jego akcja toczy się w okresie, gdy Izraelem rządzą sędziowie.

Najbardziej prawdopodobny okres powstania księgi w jej obecnym kształcie to koniec V lub początek IV wieku p. n. e. Znalazła się ona w liturgii synagogalnej, zaliczona do pięciu ksiąg świątecznych; czytano ją w Święto Tygodni, czyli w Pięćdziesiątnicę. W kanonie chrześcijańskim umieszczono ją wśród wczesnych ksiąg historycznych, biorąc pod uwagę to, że opowiada o wydarzeniach dziejących się w czasach, gdy w Izraelu rządzą sędziowie.

Przesłanie Księgi Rut

Nazwa tej króciutkiej księgi Starego Testamentu wywodzi się od imienia głównej bohaterki.

Rut wspomniana jest też w Nowym Testamencie. Wymienia ją ewangelista Mateusz, jako jedną z czterech kobiet w rodowodzie Chrystusa. I właśnie dzięki historii Rut dowiadujemy się, w jaki sposób wywodzi się z pokolenia Judy królewska linia genealogiczna Dawida i jego potomka - Jezusa. Niektórzy komentatorzy Biblii uważają nawet, że to był główny cel napisania Księgi Rut. Ale księga ta ma nam o wiele więcej do powiedzenia, niż tylko wyrysowanie rodowodu Chrystusa.

Księga Rut zawiera opowiadanie o dziejach pewnej rodziny judzkiej z Betlejem, która wyrusza „za chlebem” do Moabu i rozpoczyna życie na emigracji. Ale życie to jest napiętnowane tragicznymi wyda-

zreniami i nie trwa długo. Po śmierci męża i dwóch synów matka rodziny, Noemi, wraz ze swoją synową Rut powraca do Betlejem. Po pełnej niezwykłych i wzruszających wydarzeń historii krewny Noemi, Boaz, poślubia Rut, a z ich związku rodzi się Obed, dziadek Dawida.

W pięknej historii miłości Rut i Boaza dostrzec można zapowiedź poselstwa ewangelii. Boaz poślubił Rut na zasadzie tzw. prawa lewiratu, czyli prawa wykupu. Stał się dla Rut wykupicielem. Poślubił ją jednak nie tylko ze względu na powinności wynikające z prawa Bożego, ale także dlatego, że ją pokochał. W postaci Rut dostrzegamy archetyp Kościoła, a w postaci Boaza archetyp Chrystusa. Jezus jest wykupicielem Kościoła, tak, jak Boaz był wykupicielem Rut.

Kościół często przyrównywany jest w Biblii do panny młodej, a Chrystus do kochającego ją pana młodego. Ten wspólny obraz wyrysowany jest także w Księdze Rut. Ta niepozorna, maleńka księga, zaliczana do wczesnych ksiąg historycznych kanonu biblijnego, jest obok proroczej księgi wielkiego ewangelisty Starego Testamentu, Izajasza, najwyraźniejszą zapowiedzią nadejścia Mesjasza - Odkupiciela.

Księga Rut zawiera także wiele innych, bardzo ważnych treści nauczających. Mówi o tym, że Bóg opiekuje się każdym, kto poddaje się jego kierownictwu, zachęca do posłuszeństwa, pracowitości i starannego wypełniania swoich obowiązków. Rysuje obraz serdecznych stosunków rodzinnych, opartych o wzajemne zrozumienie, wzajemną troskę i miłość. Zawiera pochwałę stanu wdowiego, ukazuje wzorcowe relacje pomiędzy synową i teściową, rzuca snop światła na problem małżeństw mieszanych.

To, że Rut, Moabitka, została żoną Izraelity z pokolenia Judy, i że z tego związku narodził się Obed, ojciec Jesego, dziadek Dawida, ma ogromne znaczenie również dla nas. Już w samej genealogii Jezusa widzimy bowiem sygnał, że przyszedł On nie tylko po to, żeby odkupić Izrael, ale by stać się Zbawicielem i Panem wszystkich narodów.

Struktura Księgi Rut

Księga Rut jest bardzo krótką księgą, składa się z czterech rozdziałów, bardzo lapidarnie opowiadających historię tej niezwyklej kobiety.

Strukturę tej księgi można przedstawić na różne sposoby, ale najbardziej przejrzysty i najlepiej przystający do treści podział przedstawia się następująco:

Pierwsza część	- W ziemi Moabu (poza ziemią obiecaną)	rozdział 1
Druga część	- Na polu Boaza (w ziemi obiecanej)	rozdział 2
Trzecia część	- Na klepisku Boaza (coraz bliżej wykupiciela)	rozdział 3
Czwarta część	- W domu Boaza (w Bożej rodzinie)	rozdział 4

Z listów słuchaczy...

Pokój wam od Boga, drodzy przyjaciele. Dziękuję wam bardzo za przesłaną broszurę "Wędrówka przez Biblię" i mam nadzieję, że będę ją otrzymywał także w przyszłości. Jeśli wam nie sprawi trudności, prześlijcie mi proszę także pieśni chrześcijańskie, ponieważ dla mnie niewidomego otrzymanie czegoś w postaci dźwiękowej jest bardzo ważne. Życzę wam wszystkiego najlepszego i samych sukcesów w pracy na niwie Bożej.

List od słuchacza ze Lwowa (Ukraina)

**Pracę naszą można wspierać modlitwą
oraz finansowo poprzez wpłaty na nasze konto:**

**PKO BP IV Oddział Wrocław
Nr r-ku: 05 1020 5242 0000 2702 0020 4313**

Dzieje Apostolskie

Wstęp

Jezus Chrystus jest centralną postacią Biblii, zarówno Nowego jak i Starego Testamentu. Widzimy to, gdy studiujemy wspólnie kolejne księgi biblijne. Dostrzegamy postać Jezusa nie tylko w czasie spotkań poświęconych Ewangelii. Nieustannie śledzimy nakreślony Bożym palcem obraz zbawienia człowieka, obraz który moglibyśmy zatytułować najkrócej: „Bóg z nami”.

Jezus Chrystus wczoraj, dzisiaj i na wieki ten sam! Był zapowiadany przez proroków, przyszedł do nas w określonym w Bożym planie czasie i przebywa z nami już nieustannie. W jaki sposób to się dzieje? Jak to jest możliwe?

Jezus przyszedł na ziemię w czasie zaplanowanym przez Boga Ojca i był to określony moment w historii ludzkości. Od tej właśnie chwili liczymy bieg ery nowożytnej, jak mówimy, naszej ery. Jest to, z Bożego punktu widzenia, era łaski. Jezus Chrystus, Zbawiciel świata zmarł, niosąc na krzyż winy wszystkich grzeszników, a potem powstał z martwych, otwierając nam wszystkim na nowo dostęp do Boga Ojca, świętego Boga Stwórcy.

Każdemu, kto uwierzył w Chrystusa, dane jest prawo przynależności do Bożej rodziny, Bożego ludu. Chrystus wszystkim, którzy Mu zaufali, obiecał coś bardzo szczególnego. Obiecał, że nigdy nas nie opuści. Gdy odchodził z ziemi, żegnając się ze swoimi uczniami, zapewnił ich, że wkrótce powróci, że nie zostawi ich sierotami.

W dziesięć dni po wstąpieniu Jezusa do nieba na ziemię zstąpił Duch Święty. W ten sposób spełniła się obietnica Chrystusa. *J e z u s b o w i e m , D u c h Ś w i ę t y i n i e b i a ń s k i O j c i e c*, to trzy osoby jednego, jedyne, żywego Boga, który nam się objawił i który pragnie prowadzić nas przez życie.

Jak to się dzieje? Jak to się zaczęło? Właśnie o tym opowiada niezwykle interesująca księga biblijna, zwana Księgą Dziejów Apostolskich.

Temat księgi

Tytuł księgi, „Dzieje Apostolskie” może wprowadzić nas w błąd. Wprawdzie w pierwszych rozdziałach tej księgi pojawiają się apostołowie, jako grupa wspólnie działających ludzi, ale tylko o Piotrze dowiadujemy się czegoś więcej, choć i on nie jest traktowany jako postać centralna, nie wiemy co działo się z nim po Soborze Apostolskim, ani jak zakończyło się jego życie.

Również sylwetka Pawła, którego działalność i podróże misyjne wypełniają drugą część księgi, nie jest ujęta od strony biograficznej. Nie znajdziemy tu opisu wielu istotnych wydarzeń z życia Pawła, o których apostoł wspomina w swoich listach. Nie mamy też relacji z zakończenia procesu Pawła, nie dowiadujemy się niczego o okolicznościach śmierci apostoła narodów.

Dzieje Apostolskie nie są więc dziejami apostołów, nie są historią życia najbliższych uczniów Jezusa. Są księgą opisującą pochod Ewangelii przez świat. To jest zasadniczy temat Dziejów. I w obliczu tak wielkiej sprawy wszystkie ludzkie „narzędzia”, nawet apostołowie, tracą swoją ważność.

Jest to prawdziwie biblijne podejście! Zupełnie tak samo Stary Testament nie wykazuje żadnego zainteresowania oddawaniem hołdu ludzkim bohaterom.

Autor i jego główny cel

Tak naprawdę, chodzi o Boga i o Jego wielkie dzieło.

Właśnie to, w jaki sposób, za Bożą sprawą, Ewangelia rozprze-strzeniła się na cały świat, chciał opisać autor Dziejów Apostolskich, Łukasz, autor trzeciej ewangelii.

Łukasz, lekarz i towarzysz podróży apostoła Pawła, rozumiał, za sprawą Ducha Świętego, że czymś najważniejszym, zadaniem na teraz, jest opisanie działania, zmierzającego do rozprzestrzenienia ewangelii. Tak, aby, zataczając coraz szersze kręgi, dotarła od Jerozolimy aż po krańce ziemi.

Sam Jezus zapowiedział, że tak się stanie, mówiąc: „Będzie głoszona ta ewangelia o Królestwie po całej ziemi na świadectwo wszystkim narodom...”.

W ciągu prawie dwóch tysięcy lat historii Kościoła stało się to wszystko oczywiste, jednak dla Łukasza było to odkryciem nowym. Łukasz rozumiał, że Jezus nadal naucza i działa przez Ducha Świętego w apostołach i innych świadkach i że jest to jak gdyby dalszy ciąg historii, którą opisał w swojej ewangelii. Rozumiał, że trzeba te dalsze wydarzenia zapisać i przedstawić, i w ten sposób możemy widzieć i w pełni zrozumieć jak rodził się Kościół chrześcijański.

Charakterystyka księgi

Dzieje Apostolskie są księgą historyczną, bo opisują wydarzenia które miały miejsce w określonym przedziale historii, nie są jednak dziełem historycznym w ścisłym tego słowa znaczeniu. Zamiarem Łukasza nie było bowiem nakreślenie obiektywnej historii. Czasem całe ważne okresy historii rozwoju Kościoła Łukasz opisuje jednym zdaniem, a poszczególne wydarzenia, wydawałoby się nie tak ważne, relacjonuje szeroko. Na przykład trwającej dwa lata, bogatej pracy ap. Pawła w Efezie poświęca Łukasz zaledwie trzy wiersze, a rozruchom złotników - aż 18. Łukasz wybiera fakty z ogromnej obfitości materiału. Zamiast relacjonować przebieg kolejnych wydarzeń raczej prowadzi nas ku przeżywaniu spraw na podstawie plastycznie odmalowanych szczegółów.

Autor Dziejów Apostolskich ma na celu „zbudowanie” swoich czytelników. Chce ich podnieść na duchu i umocnić w wierze. To „budo-

wanie” opiera się jednak na faktach autentycznych, historycznych, opiera się na rzeczywistym działaniu Boga.

Cel Dziejów Apostolskich, obok „budowania”, możemy widzieć także w bronienu młodego chrześcijaństwa przed państwem rzymskim. Stąd Łukasz podkreśla np. fakt, że Paweł był obywatelem Rzymu i że rzymscy urzędnicy, oficerowie, po bliższym poznaniu apostoła odnosili się do niego z życzliwością i szacunkiem, opowiadając się za jego uwolnieniem.

Właściwie Łukasz sam określa główny cel dwóch napisanych przez siebie ksiąg: trzeciej ewangelii i Dziejów. Dedykując je nieznanemu nam Teofilowi wyznaje: piszę je: „...abyś upewnił się w prawdziwości nauki, jaką odebrałeś”.

W tym celu pisał Łukasz swoją ewangelię, a kiedy zrozumiał, że historia przebywania Jezusa z uczniami nie kończy się z chwilą wniebowstąpienia Pana, ale trwa nadal w swoim własnym pochodzie przez świat, i on pisał dalej dla tego samego człowieka i w tym samym celu. Dlatego pisał tak, jak pisał, nie jako suchą, obiektywną historię pierwotnego chrześcijaństwa, i nie jako historię życia i działalności apostołów, ale jako świadectwo niezwykłej drogi, jaką Ewangelia przewędrowała od Jerozolimy, przez Samarię, Antiochię, Azję Mniejszą, Macedonię i Grecję, aż do stolicy ówczesnego świata - Rzymu.

Struktura księgi

Głównym celem napisania przez Łukasza Dziejów Apostolskich jest ukazanie pochodzenia Ewangelii przez świat i z tym związana jest struktura tej księgi.

Na początku apostołowie otrzymują wielkie zadanie: „będziecie mi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi”. Te słowa Jezusa zapisane są na początku księgi i całe Dzieje opowiadają o realizacji tego zadania. Nie dokonuje się ono dzięki planowemu postępowaniu apostołów, ale tylko i wyłącznie przez

stopniowy rozwój wydarzeń, przez działanie ustalone i kierowane przez samego Jezusa. Akcja ta przebiega w trzech etapach, które nie następują jednak jeden po drugim, ale zazębiają się o siebie.

1. Pierwszy etap, objęty opisem w pierwszych siedmiu rozdziałach *Dziejów*, ukazuje nam apostołów, jako „świadców Jezusa w Jerozolimie”, aż po czasy pierwszego męczennika, Szczepana, którego krew połała się w Jerozolimie. Szczepan jest jednak człowiekiem, który kieruje swój wzrok dalej, poza Jerozolimę, ku szerokim horyzontom.

2. Wywołane przez jego śmierć prześladowania doprowadzają w drugim okresie, opisanym w rozdziałach 8 - 12, do wypełnienia zadania „świadców Jezusa w Judei i Samarii”. Ewangelia opuszcza ramy judaizmu, wychodzi na zewnątrz, świat staje przed nią otworem. Jej wpływem objęci zostają nie tylko ludzie w Samarii, ale również przybysz z dalekiej Etiopii, a także pierwsza grupa pogan, Korneliusz i jego bliscy w Cezarei.

Poprzez Cypr Ewangelia dociera do Antiochii, gdzie powstaje nowe jej centrum. Krzewicielami tego ruchu nie są apostołowie w ścisłym znaczeniu tego słowa. Mimo to, Piotr pozostaje nadal człowiekiem o najwyższym autorytecie, a apostołowie wywierają decydujący wpływ w Samarii i Antiochii. W ten sposób pierwszy etap, jerozolimski, zazębia się z drugim, etapem Samarii i Antiochii, a także już z trzecim, etapem rozszerzania się Ewangelii na cały świat.

3. Ten trzeci okres opisany jest w rozdziałach 13 - 28, ale już wcześniej, w dziewiątym rozdziale czytamy o nawróceniu się Saula z Tarsu, przyszłego apostoła narodów, Pawła. Ten etap, w którym realizowane są słowa Jezusa: „będziecie mi świadkami aż po krańce ziemi”, zostaje znowu zespolony z etapem pierwszym, w czasie Soboru Apostolskiego, opisanego w rozdziale 15, i w czasie pobytu ap. Pawła w Jerozolimie, zrelacjonowanego w rozdziałach 21 - 23. Jerozolima nadal ma znaczenie decydujące, mimo, że na horyzoncie ukazuje się już Rzym.

Widzimy więc, że trzy etapy rozszerzania się Ewangelii od początku się zązębiały i że wydarzenia w Jerozolimie, Samarii i w najdalszych częściach ówczesnego świata miały wzajemny na siebie wpływ.

Księgę Dziejów Apostolskich można także podzielić na dwie zasadnicze części:

A. Działalność w Jerozolimie i Palestynie,

Piotr jako główna postać (rozdziały 1 - 12)

B. Działalność od Antiochii po Rzym,

Paweł jako postać główna (rozdziały 13 - 28)

Oczywiście i w tym przypadku obydwie te części nie są ostro rozgraniczone, ale zązębiają się. To, co się dzieje w Jerozolimie, ma wpływ na wydarzenia w całym cywilizowanym świecie, a z drugiej strony, to co dzieje się w Antiochii, Koryncie, Efezie, czy Rzymie, wpływa na sytuację w Jerozolimie. I dzisiaj wydarzenia w różnych geograficznych częściach Kościoła oddziałują na siebie wzajemnie, kształtując wizerunek całego Kościoła Jezusa Chrystusa na świecie.

To Duch Święty, Duch Chrystusowy porusza serca ludzi w różnych rejonach świata, i tam, gdzie znajduje otwarte ludzkie serca, sprawia ożywienie i przebudzenie duchowe. Sam Jezus, poprzez Ducha Świętego, prowadzi nieustannie swój Kościół ku czasom końca, troszcząc się o jego rozwój. Obyśmy i my znajdowali się w ożywczym nurcie Jego działania.

Z listów słuchaczy...

Droga redakcjo, piszę do was ponieważ chcę wam bardzo serdecznie podziękować za listy i za całą waszą pracę w Trans World Radio. Niech wam Bóg wynagrodzi wasz trud i wszystko co robicie. Dołączam do tego listu parę kartek, żebyście mieli do posyłania dla innych słuchaczy, więźniów i tym podobnych. Dziękuję bardzo. Niech Pan was strzeże i zachowuje.

List od słuchaczki z południowej Polski

Księgi Samuela

Informacje ogólne

Z sześciu biblijnych ksiąg historycznych Izraela najbardziej znana jest Pierwsza Księga Samuela. Opowieść o powołaniu do służby małego Samuela, czy opowieść o walce Dawida z Goliatem, poznamy zazwyczaj już we wczesnym dzieciństwie.

Główną postacią dwóch pierwszych ksiąg historycznych ST jest Samuel. On jest ich autorem, a ukończyli je prawdopodobnie prorocy Natan i Gad. Pierwotnie, w tekście oryginalnym, Pierwsza i Druga Księga Samuela stanowiły jedną księgę. Jej podziału na dwie części dokonała Septuaginta.

Pierwsza Księga Samuela przedstawia nam historię Izraela od czasów Helego do wstąpienia na tron Dawida. Samuel, ostatni z Sędziów, nie jest jedyną główną postacią obu ksiąg. Pierwsza Księga Samuela opisuje także dzieje pierwszego króla Izraela, Saula.

Druga Księga Samuela jest natomiast poświęcona Dawidowi, jego panowaniu, rozwojowi monarchii Dawidowej, kształtowaniu się królestwa i wzrostowi jego potęgi militarnej. Postać Dawida jest tu przedstawiona na tle jego zwycięskich walk wewnętrznych i zewnętrznych. Dawid jest błogosławionym przez Boga, prawdziwym teokratycznym monarchą, nie pozbawionym jednak słabości i upadków.

Druga Księga opisuje zawarcie przez Boga przymierza z potomstwem Dawida i powierzenie mu panowania nad narodem izraelskim. W tym sensie historia Dawida nabiera cech prorockich; rozpoczyna ona długą drogę ku wypełnieniu zbawczego planu Bożego w wielkim potomku Dawida, Jezusie Chrystusie.

Poselstwo księgi

Chociaż Księgi Samuela są księgami historycznymi, w bardzo barwnym opisie przedstawiają nam całą prawdę o życiu. Szczególnie wiele dowiadujemy się tu o znaczeniu modlitwy w naszym życiu, o ważności i mocy ustawicznej modlitwy we wszelkich życiowych doświadczeniach.

Kluczem do zrozumienia poselstwa Pierwszej Księgi Samuela jest znaczenie imienia Samuela oraz częste występowanie słów: „modlitwa”, „błagać”, „modlić się”, „prosić”. Zdumiewające jest nasycenie tej księgi modlitwą. Mogłaby ona stanowić rozprawę o modlitwie; zawiera wiele życiowych przykładów modlitwy. Imię „Samuel” oznacza dosłownie „Bóg wysłuchał” i stanowi pamiątkę wysłuchanej modlitwy. Znajdujemy w tej księdze modlitwę na każdy czas. Dlatego można powiedzieć, że jej myślą przewodnią jest znaczenie modlitwy i jej mocy objawiającej się w każdej chwili życia wierzącego człowieka:

1. Bóg podarował Annie Samuela w odpowiedzi na jej m o d l i t w ę.
2. Izrael odnosił zwycięstwa dzięki m o d l i t w i e Samuela.
3. Samuel szukał Pana w m o d l i t w i e, gdy Izrael odrzucił Boga, jako swego króla i zażądał ziemskiego władcy.
4. Bóg m o d l ą c e m u s i ę Samuelowi objawiał swoje tajemnice.
5. Samuel podkreśla, że Izrael, n i e m o d l ą c s i ę, popełnia grzech.
6. Gdy w wyniku swego nieposłuszeństwa zostaje odrzucony Saul, jedną z najtragiczniejszych tego faktu konsekwencji jest to, że Bóg g o n i e s ł u c h a. Widzimy więc, jak bardzo ważną rolę w życiu każdego człowieka odgrywa rozmowa z Bogiem - modlitwa.

Pierwsza Księga Samuela jest także bogata w pouczenia:

1. Ukazuje cierpienia, jakie niesie z sobą wielożeństwo.
2. Przedstawia niebezpieczeństwa, które mogą wynikać ze zbytnej pobłażliwości ojca.
3. Ostrzega przed praktykowaniem jedynie zewnętrznych form i ceremonii w życiu religijnym.

-
4. Ostrzega przed niecierpliwością.
 5. Przestrzega także przed częściowym tylko posłuszeństwem.

W Pierwszej Księdze Samuela znajdujemy też nauczanie o Duchu Świętym. Widzimy Ducha Świętego jako odnowiciela serc i sprawcę świętego i sprawiedliwego gniewu.

W księdze tej po raz pierwszy został użyty majestatyczny tytuł „Pan Zastępów”. Często wspomina się to imię, które określa Boga Izraela jako Pana całego ludu Bożego. Tutaj też po raz pierwszy występuje imię Mesjasza, „Pomazańca”, dosłownie „Jego - Boga - Mesjasza”, jak podaje Septuaginta: „Jego Chrystusa”.

Struktura księgi

A / P i e r w s z a K s i ę g a S a m u e l a

Pierwszą Księgę Samuela możemy podzielić na trzy główne części, poświęcone trzem głównym postaciom: Samuela, Saula i Dawida.

I. S a m u e l , B o ż y p r o r o k .

Modlitewna prośba Anny o syna zostaje wysłuchana (rozdziały 1 - 7)

1. Narodziny Samuela:

- a) modlitwa Anny i Boża odpowiedź (r. 1)
- b) prorocza modlitwa Anny, mały Samuel w świątyni (r. 2)

2. Powołanie Samuela (Bóg objawia się Samuelowi) (r.3)

3. Służba Samuela, jako ostatniego sędziego i pierwszego proroka:

- a) uprowadzenie Skrzyni Przymierza przez Filistynów i śmierć Helego (r. 4)
- b) Bóg osądza Filistynów, Powrót Arki Przymierza (r. 5 - 6)
- c) Samuel przywódcą przebudzenia duchowego Izraelitów (r. 7).

II. S a u l , p i e r w s z y k r ó l I z r a e l a . (8 - 15)

Izrael odrzuca Boga i żąda króla.

1. Wybór Saula na króla:

- a) Samuel ostrzega lud izraelski, ale na jego żądanie przyrzeka mu króla (8)
- b) Saul wybrany na króla (9)
- c) namaszczenie króla Saula (10)

2. Rządy Saula:

- a) zwycięstwo Saula nad Ammonitami (11)
- b) ostatnie publiczne wystąpienie Samuela (12)

3) Odrzucenie Saula:

- a) fałszywy krok Saula (13)
- b) zwycięstwo Izraela nad Filistynami dzięki Jonatanowi (14)
- c) nieposłuszeństwo Saula, bunt przeciwko Bogu (15)

III. D a w i d , B o ż y p o m a z a n i e c (16 - 31)

Namaszczenie Dawida na króla w wyniku modlitwy Samuela

1. Wybór i namaszczenie Dawida (16)

2. Dawid w Bożej szkole:

- a) Dawid pokonuje Goliata (17)
- b) przyjaźń między Dawidem i Jonatanem, Michal żoną Dawida (18)
- c) zazdrość Saula i próby uśmiercenia Dawida (19)
- d) Jonatan pomaga Dawidowi w ucieczce (20)
- e) Dawid na wygnaniu (wędrówki i walki Dawida) (21 - 24)
- f) śmierć Samuela (25)
- g) zwycięstwa Dawida nad wrogami Izraela (26 - 30)
- h) śmierć Saula i Jonatana (31).

B / D r u g a K s i ę g a S a m u e l a

I. Księga ta poświęcona jest dziejom króla Dawida. Rozpoczyna się od jego wstąpienia na tron, a następnie przedstawia wydarzenia związane z jego czterdziestoletnim panowaniem.

-
1. Pierwszą myślą przewodnią jest ta, że cierpliwość jest cnotą, którą Bóg obdarza szczególną łaską. Cierpliwość jest konieczna, by móc cieszyć się wypełnianiem się Bożych obietnic.
 2. Drugą główną myśl wyrażają słowa: „Na pewno grzechy wasze będą zauważone”. Najwyraźniej myśl ta przedstawiona jest w opisie dziejów Dawida i jego syna Absaloma. Bóg szybko karze za grzech, ale też jest zawsze gotowy, by przebaczyć.

Struktura księgi

- I. Pełne zwycięstwo Dawida (rozdziały 1- 10)
 1. Dawid rozpacza po śmierci Saula i Jonatana (1)
 2. Dawid zostaje królem judzkim (2)
 3. Wojna domowa (3 - 4)
 4. Dawid królem nad całym Izraelem (5)
 5. Arka Boża w nowej stolicy Izraela - Jerozolimie (6)
 6. Ustanowienie „Domu Dawida” (7)
 7. Umocnienie królestwa przez Dawida (8)
 8. Dawid i Merribaal, syn Jonatana (9)
 9. Wojna z Ammonitami (10).
- II. Błędnego drogi Dawida (rozdziały 11 - 24)
 1. Grzech Dawida (Batszeba) (11)
 2. Wykazanie winy Dawidowi przez Natana. Pokuta Dawida (12)
 3. Grzech Ammona, syna Dawida (13)
 4. Bunt Absaloma, syna Dawida (14 - 18)
 5. Dawid w drodze do Jerozolimy (19)
 6. Powstanie Szeby przeciwko Dawidowi (20)
 7. Wojny z Filistynami (21)
 8. Pieśń dziękczynna Dawida (22)
 9. Ostatnie słowa Dawida (23)
 10. Spis ludności i jego następstwa (24).

Języki, w których nadawana jest „Wędrownka przez Biblię”:

angielski, arabski, bengalski, berbejski, burmański, cebuano, CheChewa, chorwacki, czeski, czua, duński, farski, francuski, gujarati, hebrajski, hinduski, hiszpański, indonezyjski, japoński, kanadyjski, kantonezyjski, koreański, kurdyjski, malezyjski, mandaryński, marathi, navaho, nepalski, norweski, ormiański, oryjski, polski, portugalski, quichua, rosyjski, serbski, suachili, szwedzki, tai, tamilski, telugu, turecki, ukraiński, węgierski, włoski, zulu.

**Kochani Słuchacze TWR,
czekamy na Wasze listy!**

**Jak odbieracie nasze audycje?
Co one wnoszą do Waszego
życia?**

W miarę możliwości postaramy się odpowiedzieć na każdy list i kontynuować nawiązaną w ten sposób relację.

Na życzenie wysyłamy bezpłatnie Nowy Testament, literaturę chrześcijańską oraz kasyety z nagraniami.

Prosimy o dołączenie następujących informacji o sobie:

Wyrażam zgodę na przetwarzanie moich danych osobowych przez Stowarzyszenie Chrześcijańskie „Impuls” Trans World Radio Polska w celach związanych z korespondencją.

Imię i nazwisko: Numer telefonu:

Kod pocztowy: Miasto: Adres:

Kraj:

(Wypełnij, wycinaj i prześlij na nasz adres: TWR - Impuls Polska, Ul. Kłodnicka 2, 54-217 Wrocław, Polska)

Z listów słuchaczy...

Jestem mile zaskoczony, że o mnie pamiętacie. Jestem bardzo zainteresowany utrzymaniem korespondencyjnego kontaktu z każdym. Uważam siebie za człowieka szarego, opuszczonego przez okrutny los. Wiem jednak na pewno, że Bóg jest jeden i również się modłę. Jednak ludzie są różni, okrutni i źli. Jestem człowiekiem bardzo samotnym. Miło by mi było, gdyby ktoś do mnie regularnie pisał. Każdemu odpiszę. Nieważne jest dla mnie ile ktoś ma lat, nieważny jest też kolor skóry ani stan majątkowy. Dla mnie ważne jest, że ktoś istnieje i ktoś mnie akceptuje takim jakim jestem. Czytałem niedawno jakąś broszurę chrześcijańską. Niestety nie pamiętam jaka to była, ale zostały mi głęboko w głowie słowa Pana Boga abyśmy się wzajemnie miłowali. Pan Bóg jest miłością, to i my się miłujmy. Z pamięcią w modlitwie - jeszcze raz dziękuję.

List od więźnia z Polski centralnej

***Szukajcie Pana, dopóki można Go znaleźć,
wzywajcie go, dopóki jest blisko!***

Księga Izajasza 55,6

Księgi Królewskie

W hebrajskim oryginale Księgi Królewskie stanowiły jedną całość. Podziału na dwie odrębne części dokonali podczas przekładu Starego Testamentu na język grecki tłumacze Septuaginty. Stało się tak najprawdopodobniej dlatego, że zapis w języku greckim zajmował o 1/3 więcej powierzchni niż zapis w języku hebrajskim. Tłumacze nie mogli zrobić tak wielkich zwojów, musieli więc podzielić tekst. Podobnie postąpiono w przypadku Ksiąg Samuela i Ksiąg Kronik. Pierwotnie i one stanowiły całość.

Księgi Królewskie kontynuują narrację Ksiąg Samuela. Opisują dzieje Izraela od ostatnich lat Dawida do niewoli babilońskiej (586 r. przed Chrystusem). Następcą Dawida został jego syn Salomon. Jego rządy to najpomyślniejszy okres w historii Izraela. Po śmierci Salomona państwo rozpadło się jednak na dwie części: północną, nazwaną królestwem izraelskim, i południową, nazwaną królestwem judzkim.

Księgi Królewskie opisują upadek i przyczyny upadku obydwóch królestw. Zawierają też opis działalności proroków, głównie Eliasza i Elizeusza.

Pierwsza Księga Królewska opisuje dzieje królów Izraela i Judy od Dawida do Ochozjasza, syna Achaba (w Izraelu) i Jozafata, syna Asy (w Judzie). Opis ten obejmuje okres ok. 120 lat.

Druga Księga Królewska zawiera dzieje Izraela i Judy trwające ok. 300 lat. Zaczyna się od ukazania losów Achaba, a kończy na opisie niewoli narodu izraelskiego.

Autor

Autor Ksiąg Królewskich jest nieznan. Wiemy jedynie, że pochodzą one z okresu, kiedy stała jeszcze pierwsza świątynia jerozolimska. Biblijny autor czerpał, jak sam podaje, z takich źródeł histo-

rycznych jak „Księga Dziejów Salomona”, „Księga Kronik Królów Izraela”, „Księga Kronik Królów Judy” (I Król. 11, 41; 14, 19; II Król. 24, 5).

Przesłanie

Księgi Królewskie ukazują Boga jako nieograniczonego władcę. Bóg kieruje historią Izraela i historią ludzkości w ogóle. Gdy przywódcy i lud są Bogu nieposłuszni, następuje upadek państwa i narodu.

Lud izraelski musi nauczyć się, że ambicje ziemskich władców nie są tożsame z wolą Bożą, a często wręcz są sprzeczne z nią. Bóg zawsze pragnął być bezpośrednim władcą Izraela. Izraelici zażądali jednak ziemskiego króla, i Samuel namaścił im na króla Saula. Potem królem został Dawid. Księgi Królewskie relacjonują dalsze dzieje Izraela, opisując rządy władców Izraela i Judy z linii Dawida.

Często powtarzają się w Księgach Królewskich słowa: „Jak twój ojciec Dawid”. Dawid stanowił jak gdyby wzorzec, ludzki, niedoskonały wzorzec władcy. Kolejni królowie z linii Dawida nie potrafili dorównać nawet do tej, „Dawidowej” miary, a co dopiero do miary Bożej.

Każdy przywódca, który nie boi się Boga i chce realizować swoje własne plany, swoje własne ambicje, prowadzi naród do zguby. Izrael rozwijał się, gdy był wierny Bogu. Gdy odwracał się od Boga - upadał.

Boże postanowienia dotyczące rządzenia państwem, służby świętynnej i moralności zostały przez ludzi wypaczone, okaleczone. Przecistawiając się złu i ostrzegając, Pan posłał „mężów Bożych”, takich jak Eliasz i Elizeusz. Mieli oni doprowadzić lud do Pana. Izrael okazał się nieposłuszny. Wtedy zapłonął gniew Pana i lud wpadł w ręce wrogów. Ostateczny ratunek może przynieść Izraelowi jedynie Wybawiciel, Mesjasz.

Historia ludu izraelskiego jest w głębokim sensie historią każdego człowieka. Człowiek z natury jest Bogu nieposłuszny, postępuje samowolnie, co prowadzi go do upadku. Jedynie Boża łaska, wielka

Boża miłość, okazana ludzkości w Jezusie Chrystusie, może odmienić los jednostki, narodu i całej ludzkości.

Struktura Ksiąg Królewskich

I. Ostatnie dni Dawida, jego śmierć; Salomon następcą I Król. r.1 i 2

II. Rządy Salomona I Król. r. 3 - 11

1. Salomona modlitwa o mądrość r. 3 i 4

2. Budowa Świątyni r. 5 - 8

3. Sława Salomona r. 9 i 10

4. Odstępstwo i śmierć Salomona r. 11

III. Rozpad państwa na dwa królestwa I Król. 12 - II Król. 16

(rządy królów Izraela i Judy, działalność proroków Eliasza i Elizeusza)

IV. Podbój Izraela przez Asyrię II Król. r. 17

V. Podbój Judy przez Babilonię II Król. r. 18 - 25

Z listów słuchaczy...

Witam i bardzo dziękuję za przesyłkę. Niech Bóg błogosławi Wam i waszym rodzinom. Otrzymałem poprzez was przesłanie od Boga, które się potwierdza w moim życiu. Jest to przesłanie o uwielbianiu Boga, o dziękczynieniu i również o dziesięcinie. Dotarło to ostatnio ponownie do mojego serca. Zdarza mi się rzucić w wir pracy i zapominam wtedy o Bożej mocy - robię wtedy wszystko po swojemu o swoich własnych siłach. Ale szybko orientuję się, że jest to coś złego - że uczepliłem się własnych sił i proszę wtedy o odnowienie w Bożej mocy. Chciałbym jeszcze napisać, że nasz wspólny znajomy Sebastian (inny korespondent) mieszka obecnie w Poznaniu i także serdecznie pozdrawia. Uczęszcza on na spotkania chrześcijańskie. Będę bardzo wdzięczny za ulotki i książeczki - nic się tu u mnie nie zmarnuje, a nawet ostatnio ich za brakło. Niech Bóg błogosławi i chroni od wszelkiego zła.

List od korespondenta z Polski południowo-zachodniej

List do Rzymian

Znaczenie listu

Bóg komunikuje się z człowiekiem na wiele sposobów. Przed wiekami objawił się Mojżeszowi, przekazując mu swoje Prawo. Natchnął Dawida i innych wielkich twórców, by przemówić do nas poprzez poezję. Objawiał się także w niezwykłych przepowiedniach proroków, wreszcie poprzez słowa swego Syna, Jezusa Chrystusa, a potem poprzez słowa Jego apostołów.

List do Rzymian otwiera tę część Bożej Księgi, gdzie zamieszczone są listy apostołskie. Niezwykłe są to listy. Z jednej strony jest w nich wiele pierwiastka osobistego, wiele ciepła emanującego z bezpośrednich relacji apostołów Pawła, Piotra, czy Jana z odbiorcami listów, młodymi wspólnotami wczesnego Kościoła, lub pojedynczymi współpracownikami, takimi jak Tymoteusz czy Tytus, a z drugiej strony zawarte są tu uniwersalne, natchnione treści, prawdy stanowiące fundament wiary i w ogóle podwaliny istnienia Kościoła Jezusa Chrystusa. Sam List do Rzymian zawiera pełne zwiastowanie Ewangelii, jest to niejako wielki manifest ewangeliczny, proklamowanie Dobrej Nowiny całemu światu.

Autor

Autor listu, apostoł Paweł, pisząc do Rzymian, zdawał sobie sprawę, że Rzym, jako stolica ówczesnego świata, ma strategiczne znaczenie dla dzieła głoszenia ewangelii wszystkim ludziom, wszystkim narodom, zamieszkującym najbardziej nawet odległe zakątki potężnego imperium. W piętnastym rozdziale listu znajdujemy takie wyznanie apostoła: *„Pisałem do was, bracia, bez ogródek, zwłaszcza w tych sprawach, które chciałem wam przypomnieć. Upoważnia mnie bowiem do tego misja, którą Bóg powierzył mi w swej łasce,*

abym był dla narodów służą Jezusa Chrystusa, pełniącym świętą służbę głoszenia Ewangelii Bożej, aby pozyskani przeze mnie poganie stali się ofiarą miłą Bogu, uświęconą przez Ducha Świętego” (15, 15 - 16).

Paweł był w pełni świadomy tego, że Bóg powierzył mu misję niesienia ewangelii poganom, że jego zadaniem jest rozgłoszenie Dobrej Nowiny o Jezusie wśród wszystkich narodów, w odróżnieniu od Piotra, którego zadaniem było zwiastowanie ewangelii przede wszystkim Izraelitom. W Liście do Galacjan Paweł pisze (2, 8 - 9): *„Przez apostołstwo Piotra Bóg działał wśród Żydów, a przeze mnie wśród pogan. Jakub, Piotr i Jan, świadomi udzielonej mi łaski, podali mnie i Barnabie rękę na znak porozumienia, że my mamy działać wśród pogan, a oni wśród Żydów”.*

Tak, Paweł został w szczególny sposób wybrany przez Boga, by stał się apostołem Chrystusa wśród pogan. Zakończenie Listu do Rzymian, gdzie Paweł zwraca się bezpośrednio do poszczególnych członków wspólnoty, wyraźnie świadczy o tym, że chrześcijanie pochodzenia pogańskiego stanowili w kościele rzymskim zdecydowaną większość. Ewangelia w Rzymie niewątpliwie rozpoczęła swój pochód od licznie silnego środowiska żydowskiego, ale w miarę rozwoju we wspólnocie zaczęli zdecydowanie przeważać nawróceni poganie.

Relacja autor - adresaci listu

Apostoł stwierdza wyraźnie, że to nie on dał początek kościołowi w Rzymie, jak to było np. w Filipi, czy Tesalonice. Pisząc do Rzymian (najprawdopodobniej w 58 roku n.e.) Paweł z żalem wyznaje, że nie było mu dane w ogóle do tej pory ich odwiedzić i wyraża nadzieję, że będzie to możliwe w bliskiej przyszłości. Oto pełne żalu i żaru słowa apostoła z początku jego listu: *„Chcę bracia, abyście wiedzieli, że już nie raz zamierzałem przyjść do was, ale wciąż miałem przeszkody /.../. O ile to ode mnie zależy, gotów jestem*

głosić Ewangelię wam, którzy mieszkacie w Rzymie” (1, 13 - 15). Paweł bardzo pragnął pójść do Rzymu, by i tam zwiastować ewangelię. Z mowy Pawła wygłoszonej przed królem Agryppą, zrelacjonowanej przez Dzieje Apostolskie, dowiadujemy się, jak apostoł widział swoje zadanie na krótko przed tym, jak ostatecznie dotarł, pod koniec swego życia, do Rzymu. Będąc więźniem rzymskiego cesarza Paweł śmiało świadczył, do jakiego dzieła powołał go Jezus. Już w czasie objawienia się Pawłowi pod Damazkiem Chrystus powiedział: „Dlatego ukazałem się tobie, że przeznaczyłem cię na sługę i świadka tego, co już widziałeś i tego, co ci jeszcze ukazę. Będę cię chronił przed tym ludem i poganami, do których cię posyłam, abyś im otworzył oczy, przeprowadził z ciemności do światła, spod władzy szatana do Boga; przez wiarę we mnie uzyskają przebaczenie win i dziedzictwo, przeznaczone dla moich wyznawców” (Dz. Ap. 26, 17 - 18).

Paweł widział więc ogromną potrzebę dotarcia do Rzymu, potrzebę zwiastowania Ewangelii Chrystusowej w stolicy ówczesnego świata. Tym bardziej, że, jak wynika z jego wypowiedzi, zapisanej w 15 rozdziale Listu do Rzymian, nikt z apostołów wcześniej tam nie dotarł. Apostoł podkreśla bowiem: „*Nie głoszę Dobrej Nowiny o Chrystusie tam, gdzie już inni ją przynieśli, aby nie budować na cudzym fundamencie*” (Rzym. 15, 20). Paweł nigdy nie szedł tam, gdzie działał już wcześniej inny apostoł Jezusa. Możemy więc wnioskować, że nikt z apostołów nie dotarł przed Pawłem do Rzymu.

Kto w takim razie założył kościół w Rzymie? Możemy odpowiedzieć: anonimowi wyznawcy Chrystusa, którzy przywędrowali tu z innych miast imperium. Ale możemy też, wnikając głębiej w zagadnienie, stwierdzić, że założycielem kościoła w Rzymie był jednak ... apostoł Paweł. Jak mógł tego dokonać, nie docierając do Rzymu? Po prostu korzystał z telefonu komórkowego i sieci internetu! To oczywiście żart, nie było wtedy telefonów ani komputerów. Ale ten żart,

pewnego rodzaju przenośnia, pomoże nam zrozumieć, jak rodził się i rozwijał kościół w Rzymie.

Apostoł Paweł przemierzał wielkie odległości, wędrując po rozległym obszarze rzymskiego imperium. W trakcie jego podróży misyjnych nawracało się na chrześcijaństwo wiele osób. Niektórzy spośród tych nowych wyznawców Chrystusa docierali po jakimś czasie do Rzymu, w interesach, lub z innych powodów. (Stolica zawsze ma moc przyciągania.) Czy możemy być pewni, że tak się działo? Tak, na przykład w *Dziejach Apostolskich* czytamy (18, 1 - 3): „*Potem Paweł opuścił Ateny i przyszedł do Koryntu. Tam zetknął się z pewnym Żydem z Pontu, Akwila, który niedawno przybył tu z Italii razem z żoną Pryscyllą; w tym czasie bowiem cesarz Klaudiusz nakazał wszystkim Żydom opuścić Rzym. Paweł zaprzyjaźnił się z nimi. A ponieważ łączył ich ten sam zawód - wyrób namiotów - zamieszkał u nich i zaczął z nimi pracować*”.

Apostoł spotkał w Koryncie Akwilę i Pryscyllę, którzy opuścili Rzym z powodu antysemitkiej nagonki, za rządów cesarza Klaudiusza. W Koryncie Paweł mieszkał i pracował z Akwila i Pryscyllą i zdobył ich serca dla Chrystusa. Później małżeństwo to prowadziło działalność misyjną w kilku dużych miastach rzymskiego imperium, a po jakimś czasie Akwila i Pryscylla powrócili do stolicy. Pisząc list do Rzymian, apostoł Paweł prosi: „Pozdrówcie Pryscyllę i Akwilę, moich współpracowników w służbie Jezusowi Chrystusowi” (16, 3). Takich ludzi jak Pryscylla i Akwila było w rzymskiej wspólnocie więcej. Paweł wymienia w zakończeniu listu wiele imion, wszystkich serdecznie pozdrawiając.

Kierunek - Rzym

Paweł dobrze znał Rzym, jego prawo, jego kulturę, jego administrację, sądy, więzienia. Mimo, że do stolicy dotarł dopiero pod koniec życia, doskonale znał rzymskie obyczaje, przepisy, regulacje, odwie-

dział wiele miast rozległego imperium, w tym takie rzymskie kolonie jak Filipi czy Tesalonika. Był zresztą Paweł od urodzenia rzymskim obywatelem. Wędrował rzymskimi drogami, spotykał rzymskich żołnierzy, rozmawiał z Rzymianami w drodze i na placach targowych, wiele dni spędził w rzymskich więzieniach. Tak, Paweł wiedział wszystko o Rzymie, jeszcze zanim dotarł do stolicy imperium. I wiedział, że wszędzie, na całym obszarze potężnego państwa, musi głosić ewangelię Jezusa Chrystusa. A wcześniej czy później dotrze do stolicy imperium, stolicy ówczesnego świata i tam będzie nauczał o Bogu, który tak świat umiłował, że dał swojego Syna, żeby każdy, kto w Niego uwierzy, nie zginął, ale miał wieczne życie. Księga Dziejów Apostolskich, opowiadająca o rozprzestrzenianiu się ewangelii na cały świat, kończy się takim właśnie obrazem: apostoł Paweł mieszka w Rzymie i śmiało, bez przeszkód głosi Królestwo Boże i naucza o Panu, Jezusie Chrystusie.

Tematyka listu

Wielkim tematem Listu do Rzymian jest Boża sprawiedliwość. List ten ukazuje pełnię upadku, odstępstwa człowieka i podkreśla, że ludzkość będzie osądzona przez Stwórcę. Jediną możliwość usprawiedliwienia oferuje człowiekowi sam Bóg, Sędzia, a zarazem Zbawiciel. Jediną drogą ratunku jest dla człowieka przyjęcie Bożego planu zbawienia: zaufanie Jezusowi Chrystusowi. Jak czytamy we wstępie do Listu do Rzymian w Biblii Tysiąclecia (wyd. Pallottinum z 1980 r.): „Główna teza Listu - to usprawiedliwienie, które dokonuje się przez wiarę w Jezusa Chrystusa.” Lekarstwo na grzech człowieka jest jedno: całkowite odrodzenie, doskonałe odkupienie, które Bóg Ojciec przygotował zgubionej ludzkości w swoim Synu.

Możemy przypomnieć tu sobie postać łotra na krzyżu, którego rzymskie prawo skazało na śmierć, uznając go za złoczyńcę godnego jedy-

nie potępienia. W oczach Jezusa człowiek ten stał się godnym, by żyć. Usłyszał pełne przebaczenia i miłości słowa Zbawiciela: „Zaprawdę, powiadam ci, dziś będziesz ze mną w raju”. Bóg przyjmuje zgubionego grzesznika, takiego jak ja i ty, i czyni z nas swoje dzieci, wprowadza nas do swej rodziny. Nie dlatego, że na to sobie w jakikolwiek sposób zasłużyliśmy, ale dlatego, że Jezus, biorąc na siebie nasze grzechy, zmarł w nasze miejsce na krzyżu Golgoty. To jest wielkie poselstwo Listu do Rzymian. „Zapłatą za grzech jest śmierć, ale darem łaski Bożej jest życie wieczne w Jezusie Chrystusie, Panu naszym” (6, 23).

Reformator Kościoła, Marcin Luter napisał, że List do Rzymian to „prawdziwe arcydzieło, najczystsza Ewangelia, którą każdy chrześcijanin powinien stale studiować, to duchowy chleb, którym wierzący człowiek codziennie powinien się karmić i przechowywać bezcenne treści tego listu w sercu, uczyć się go na pamięć, słowo po słowie.”

Chryzostom, jeden z ojców wczesnego Kościoła, czytał List do Rzymian dwukrotnie w ciągu każdego tygodnia. Wielki uczony, Michał Faraday, wyznał na łożu śmierci: „moja wiara, ugruntowana dzięki lekturze Listu do Rzymian daje mi pewność, że Chrystus to mój Zbawiciel, który zmarł za mnie, żeby otworzyć mi drogę do nieba”.

Dobrze jest podjąć postanowienie, by czytać List do Rzymian regularnie i często. Zawiera on pełną naukę apostołską o usprawiedliwieniu przez wiarę w Jezusa Chrystusa. Mówi o powołaniu wszystkich ludzi do wiary i zbawienia. Mówi o istocie wolności chrześcijańskiej. Wyjaśnia też rolę Żydów w historii zbawienia, w obu przymierzach.

Jeśli z modlitwą i pokorą czytać będziemy regularnie List do Rzymian, Duch Boży będzie nas stale uczył i prowadził, będzie pogłębiał naszą wiarę. Nasze życie spoczywać będzie na trwałym fundamencie, na duchowej skale, którą jest nasz Zbawiciel, Jezus Chrystus.

Treść listu

- I. Część doktrynalna "wiara" rozdziały 1 - 8
- 1. Usprawiedliwienie grzesznika 1, 1 - 5, 11
 - a) wstęp i objawienie Bożej sprawiedliwości 1, 1 - 17
 - b) ukazanie grzeszności człowieka 1, 18 - 3, 20
 - wszyscy jesteśmy grzesznikami
 - wszyscy potrzebujemy Bożego ratunku
 - c) objawienie sprawiedliwości Boga 3, 21 - 5, 11
 - istota usprawiedliwienia z wiary.
 - 2. Uświęcenie wierzących 5, 12 - 8, 39
 - a) uświęcenie „potencjalne” 5, 12 - 21
 - grzech a łaska
 - b) uświęcenie „pozytywne” 6, 1 - 10
 - zjednoczenie z Chrystusem w Jego śmierci i zmartwychwstaniu
 - c) uświęcenie „praktyczne” 6, 11 - 23
 - posłuszeństwo względem Boga prowadzi do uwolnienia z więzów grzechu
 - d) uwolnienie od Prawa 7, 1 - 25
 - e) obdarzenie życiem nadprzyrodzonym 8, 1 - 39
 - życie według Ducha, nowe stworzenie
 - Boża miłość gwarancją bezpieczeństwa wierzącego.
- II. Rola Izraela „nadzieja” rozdziały 9 - 11
- 1. Boże dzieła pośród Izraela w przeszłości 9, 1 - 33
 - 2. Obecne plany Boga 10, 1 - 21
 - 3. Boży cel w przyszłości 11, 1 - 36
- III. Część praktyczna „miłość” rozdziały 12 - 16
- 1. Prawdziwa służba dzieci Bożych 12 - 13
 - miłość i pokora - zasadą postępowania
-

a) stosunek do Boga	12, 1 - 2
b) stosunek do darów Duch	12, 3 - 8
c) relacje z innymi wierzącymi	12, 9 - 16
d) relacje z niewierzącymi	12, 17 - 21
e) stosunek do rządu	13, 1 - 7
f) relacje z sąsiadami	13, 8 - 14
2. Oddzielenie dzieci Bożych	14 - 16
a) relacje ze „słabszymi braćmi”	14, 1 - 15, 3
- trzy zasady: przekonanie, sumienie, rozwaga	
b) relacje Żydzi - poganie we wspólnocie	15, 4 - 13
c) stosunek Pawła do Rzymian i pogan w ogóle	15, 16 - 33
d) praktyczny przykład relacji braterskiej	16, 1 - 27
- miłość i oddanie we wzajemnych relacjach (35 osób wymienionych imiennie)	

Z listów słuchaczy...

Na wstępie mojego listu przesyłam, jak zwyczaj nakazuje, dla całej redakcji TWR-u gorące i serdeczne pozdrowienia oraz moc błogosławieństw. Moje serce uradowało się z listu od was. Czytałem go i nadal czytam wiele razy, bo nie mogę uwierzyć, że Pan nasz Jezus Chrystus jest dla mnie tak łaskawy. Niech mu będzie chwała na wieki. Alleluja. Cieszę się, że martwicie się o moje pierwsze chwile na wolności i o to abym nie zaczął triumfu od picia piwa lub innego alkoholu. Od początku odbywania kary wbijam sobie do głowy, że jeżeli wyjdę i spróbuję sięgnąć po alkohol to wrócę z powrotem za mury, a chcę raz na zawsze odrzucić ten nałóg. W modlitwach też proszę Pana Boga o zdrowy rozsądek w tej kwestii i o to, abym mógł się starać nie spotykać z takim towarzystwem, w którym jest obecny alkohol. Będę czekał z niecierpliwością na wieści od was. Jeszcze raz pozdrawiam wszystkich i błogosławię.

List od korespondenta z Polskiej centralnej

	7:45 - 8:00 Fale krótkie: 41 m (7355 kHz) oraz 49 m (5915 kHz)	22:00 - 22:30 Fale średnie: 215 m (1395 kHz)
Pn	Głos Ewangelii program „Głosu Ewangelii” z Warszawy	Wędrownka przez Biblię <i>pasjonująca podróż przez Pismo Święte z Markiem Cieślarem, Anetą i Marcinem Dulebami</i>
Wt	Droga do Boga <i>Józefa Brandysa, program produkowany w studio w Londynie</i>	Wędrownka przez Biblię
Śr	Słowo i życie <i>Ryszard Kobus zaprasza do rozważań</i>	Wędrownka przez Biblię
Cz	Żywa wiara <i>odpowiedzi na listy, program Marka Zajączkowskiego</i>	Wędrownka przez Biblię
Pt	Żywa wiara <i>problemy biblijne program Henryka Dominika i Marcina Kobzy</i>	Wędrownka przez Biblię
So	Przyjaciele <i>program „Po prostu” redakcji Centrum Misji i Ewangelizacji</i>	Żywa wiara: dwa 15- minutowe odcinki <i>problemy biblijne, program Ryszarda Tyśnickiego, Karoliny Smerek i Marcina Kobzy</i>
N	Głos Ewangelii program „Głosu Ewangelii” z Warszawy	Sedno program wg „In Touch” Charles’a Stanley’a (prowadzi Darek Banaszyk)

Naszych przykładowych programów mogą Państwo słuchać w internecie w systemie Real Audio pod adresem: <http://www.twr.osw.pl/>
Codziennie o dowolnej porze pod adresem <http://www.ttb.org/ttbpol.ram> dostępna jest „Wędrownka przez Biblię”.

Życzymy dobrego odbioru!

Ewentualne zmiany w porach i częstotliwościach nadawania będą podane na antenie w naszych programach oraz na stronie internetowej pod adresem <http://www.twr.osw.pl> - zapraszamy do śledzenia ogłoszeń. Pytania odnośnie aktualnych danych nadawania można kierować do nas listownie. Adres znajduje się na ostatniej stronie.

Rozkład programów na drugi kwartał 2009

KWIECIEŃ

KS. JOZUEGO

1.04. 22:6 - 24:33

KS. SĘDZIÓW

2.04. 1:1 - 36

3.04. 2:1 - 3:31

6.04. 4:1 - 5:5

7.04. 5:6 - 31

8.04. 6:1 - 13

9.04. 6:14 - 40

10.04. 7:1 - 22

13.04. 7:23 - 8:35

14.04. 9:1 - 10:5

15.04. 10:6 - 11:28

16.04. 11:29 - 12:15

17.04. 13:1 - 14:4

20.04. 14:5 - 15:20

21.04. 16:1 - 21

22.04. 16:22 - 17:13

23.04. 18:1 - 19:30

24.04. 20:1 - 21:25

KS. RUT

27.04. 1:1 - 6

28.04. 1:7 - 22

29.04. 2:1 - 23

30.04. 3:1 - 5

MAJ

KS. RUT

1.05. 3:6 - 18

4.05. 4:1 - 22

DZIEJE APOSTOLSKIE

5.05. Wstęp

6.05. 1:1 - 8

7.05. 1:9 - 14

8.05. 1:15 - 2:3

11.05. 2:4 - 21

12.05. 2:22 - 41

13.05. 2:42 - 47

14.05. 3:1 - 26

15.05. 4:1 - 22

18.05. 4:23 - 5:32

19.05. 5:33 - 6:15

20.05. 7:1 - 60

21.05. 8:1 - 30

22.05. 8:31 - 9:7

25.05. 9:8 - 32

26.05. 9:33 - 10:27

27.05. 10:8 - 11:30

28.05. 12:1 - 25

29.05. 13:1 - 52

CZERWIEC

DZIEJE APOSTOLSKIE

1.06 14:1 - 22

2.06 14:23 - 15:10

3.06 15:11 - 41

4.06 16:1 - 40

5.06 17:1 - 28

8.06 17:29 - 18:23

9.06 18:24 - 19:20

10.06 19:21 - 20:18

11.06 20:18 - 21:11

12.06 21:12 - 22:10

15.06 22:11 - 23:35

16.06 24:1 - 25:13

17.06 25:13 - 26:32

18.06 27:1 - 34

19.06 27:35 - 28:31

I. KS. SAMUELA

22.06 1:1 - 20

23.06 1:21 - 2:21

24.06 2:22 - 3:22

25.06 4:1 - 5:12

26.06 6:1 - 7:17

29.06 8:1 - 10:6

30.06 10:7 - 12:20

Rozkład programów na trzeci kwartał 2009

LIPIEC

1. KS. SAMUELA

1.07.	12:21 - 14:46
2.07.	14:47 - 15:35
3.07.	16:1 - 17:58
6.07.	18:1 - 20:42
7.07.	21:1 - 22:23
8.07.	23:1 - 25:1
9.07.	25:2 - 27:12
10.07.	28:1 - 25
13.07.	29:1 - 30:11
14.07.	30:12 - 31:13

2. KS. SAMUELA

15.07.	1:1 - 27
16.07.	2:1 - 3:1
17.07.	3:2 - 4:12
20.07.	5:1 - 25
21.07.	6:1 - 23
22.07.	7:1 - 29
23.07.	8:1 - 9:12
24.07.	10:1 - 11:27
27.07.	12:1 - 13:21
28.07.	13:22 - 14:33
29.07.	15:1 - 16:23
30.07.	17:1 - 18:2
31.07.	18:2 - 19:1

SIERPIEŃ

2. KS. SAMUELA

3.08	19:2 - 44
4.08	20:1 - 21:22
5.08	22:1 - 23:7
6.08	23:8 - 24:25

1. KS. KRÓLEWSKA

7.08	1:1 - 53
10.08	2:1 - 46
11.08	3:1 - 28
12.08	4:1 - 5:5
13.08	5:6 - 6:38
14.08	7:1 - 51
17.08	8:1 - 9:9
18.08	9:10 - 10:29
19.08	11:1 - 43
20.08	12:1 - 33
21.08	13:1 - 14:31
24.08	15:1 - 16:20
25.08	16:21 - 17:16
26.08	17:17 - 18:40
27.08	18:41 - 19:14
28.08	19:15 - 21:26
31.08	21:17 - 22:54

WRZESIEŃ

2. KS. KRÓLEWSKA

1.09.	1:1 - 2:18
2.09.	2:19 - 3:27
3.09.	4:1 - 5:11
4.09.	5:12 - 6:7
7.09.	6:8 - 7:19
8.09.	8:1 - 9:13
9.09.	9:14 - 10:34
10.09.	11:1 - 12:22
11.09.	13:1 - 14:29
14.09.	15:1 - 17:6
15.09.	17:7 - 18:16
16.09.	18:17 - 19:14
17.09.	19:14 - 20:3
18.09.	20:4 - 21
21.09.	21:1 - 26
22.09.	22:1 - 23:24
23.09.	23:25 - 25:30

LIST DO RZYMIAN

24.09.	Wstęp
25.09.	1:1 - 7
28.09.	1:8 - 16
29.09.	1:16 - 20
30.09.	1:21 - 32

Nasz adres:

„Impuls” TWR
ul. Kłodnicka 2
PL - 54-217 Wrocław

☎ 0-601 / 400 892 Fax: 0-71 / 351 39 79

e-mail: itwrrp@gmx.net

e-mail: itwrrp@poczta.onet.pl

Konto: PKO BP IV Oddz. Wrocław 05 1020 5242 0000 2702 0020 4313

Impuls Polska

Redakcja kwartalnika: Marek Cieślak